

BOGOLJUB

TUJINI

Štev. 16., Leto III. VERSKI TEDNIK

Nedelja, dne 18. aprila 1948.

MODRIJAN-MUČENEC

V sredo smo obenem s praznikom Varstva sv. Jožefa praznovali god znamenitega modroslovca in mučenca sv. Justina. Bil je Grk, rojen v Palestini. Bil je pogan, a eden redkih poganov, ki ni zapadel moralni propalosti iste dobe. Z vso vnemo in žilavostjo je proučeval modroslovje, hotel se je prikopati na vsak način do resnice. Drugo modroslovno šolo za drugo je študiral, povsod iskal resnice in nikjer je ni našel. Videl je, da je vse le prevara in zmota. Kako hudo bi bilo, če ne bi resnice našel, obupati bi moral nad življenjem, ali pa predati se razbrzdanosti tiste dobe in v njej utoniti. Potlačiti krike in napore duše in razuma in prepustiti vlado telesu.

Bog je videl njegovo iskanje, njegovo dobro voljo, njegove napore in se ga usmilil. Cudežno ga je poklical in mu prikazal resnico in pravo pot. S kakšno srečo se je vrgel Justin v naročje krščanski modrosti, ki je v sebi imela polnost resnice. Noč in dan je študiral sv. Pismo in potem začel v knjigah širiti in braniti krščansko vero. Napisal je več znamenitih obrambnih del za krščanstvo in jih poslal tudi poganski vladi v Rim in cesarju Antoninu Piju in njegovima sinovoma. Dosegel je toliko, da je najhujše preganjanje začasno ponehalo.

Vendar je moral tudi Justin svojo vero in resnico, katero je našel in se je s tako vnemo oprijel, potrditi ne le z besedo in knjigami, ampak tudi s svojo krvjo. Ker je bičal nenravno življenje, napake in pregrehe, je padel v nemilost nekega Krescencija. Prijeli so ga in ga postavili pred sodišče. Tu so mu dali na izbiro, ali zatajiti vero, ali bičanje. Neustrašeni borec za resnico pa je izjavil, da je že dolgo njegova goreča želja, da bi bil mučen za Jezusa, od katerega pričakuje večno krono v nebesih. In obsodili so ga na smrt. Bil je strašno bičan in umorjen.

Resnice, katero je s takim trudom našel, ni hotel izgubiti več za nobeno ceno. Če globlje razmišljamo in si ne zatiskamo oči, skoro lahko rečemo, da živimo v istih razmerah. Mi resnico imamo. Ni je nam bilo treba iskati, ker smo jo dobili že pri krstu, v domači hiši, v cerkvi, v šoli. Treba pa se nam je za to resnico beriesiti, da je ne izgubimo, treba nam je zanjo trpeti, da se izkažemo, da smo jo vredni.

Veliko smo že žrtvovali za to resnico, veliko pretrpeli, zato ne omahnimo. Bog je že določil od večnosti mero preizkušnje in tudi moč dal, da jo prav prestanemo. Ne omahnimo, ne opešajmo, da bomo plačila vredni.

Za resnico krščanske vere je vredno trpeti. Bodimo ponosni, da nas je Bog izbral za branilce, za izpričevalce resnice. Izpričajmo to resnico pred svetom in Bogom s pravim krščanskim življenjem, z besedo, z zgledom in z udano prenašanim trpljenjem.

=====

O BOG, KI SI BLAŽENEGA MUČENCA JUSTINA PO NESPAMETI KRIŽA ČUDOVITO UČIL VEVIŠENEGA SPOZNAVANJA JEZUSA KRISTUSA, DAJ NAM PO NJEGOVI PRIEROŠNJI, DA BOMO ZAVRAČALI ZAPELJIVE ZMOTI IN DOSEGLI TRDNOST V VERI.

DEKLETU NA DOT

Glej draga dekle, vse si zapustila in sprašuješ se, zakaj sploh živim. Spomni se odgovora v katekizmu, ki pravi: Da živimo po božji volji in se zveličamo. Samo to imej pred očmi in dovolj veš. Življenje v današnjih časih je težko za dekleta in še prav posebno v tujini. Tujina je trda, mrzla in neizprosna. Kje boš iskala opore in zatočišča, kdo te bo razumel? Zateci se k Jezusu, ki je za te trpel, razume tvojo bolj in je neskončno dober in usmiljen. Njemu bodi vse potoženo. Ob Njem boš dobivala olja za tvoja komaj še brlečo svetilko. Prejemaj Jezusa pri sv. obhajilu.

Veš, da je Jezus neskončno dober Bog, ve za vse tvoje slabosti in ti ponuja sredstvo, da se zopet dvigneš. Prav zato je postavil sv. spoved, kjer se očiščujemo grehov. Tako je bilo doma, je tu, in isto velja tudi za tujino. Le po večini bomo imele več težav s sv. spovedjo. Sedaj smo hodile vsaj mesečno k sv. spovedi, to na vado ohranimo tudi v tujini, kjer bomo še mnogo bolj potrebne okrepčila.

K spovedi že, a kako, če ne bo slovenskega duhovnika, boš rekla. Skušale se bomo naučiti vsaj toliko tujega jezika, da bomo znale povedati vsaj en glavni greh, vse drugo pa bomo skušale opraviti z znaki. Ne boj se neprilik, vsak duhovnik, spovednik bo razumel in uvaževal tvojo dobro voljo. Prosimo sv. Duha za razsvetljenje in pokličimo na pomoč Marijo in angela varuha, da bomo sv. spoved dobro opravile. Jezus nam bo dal milost, ki nam bo potrebna, da ne bomo grešile, temveč napredovale.

Pogrešala boš duhovnega voditelja, kar ne moreš dobiti pri tujem spovedniku. Skušajmo obdržati pismene stike s kakim slovenskim duhovnikom. V pismih se bomo pogovorile z njim o vsem, kar bi se sicer, če bi bil on v naši bližini. V pomoč nam bo in oporo v našem napredovanju v duhovnem življenju in samovzgoji.

Če morda prilike za sv. spoved delj časa morda ne bi imele, pristopimo k sv. obhajilu brez oklevanja, če se le ne zavedamo smrtnega greha. Duša potrebuje več duhovne hrane, kolikor bolj je oslABLJENA, ali kolikor večje napore zahteva od nje težka borba proti skušnjavi in te bodo v tujini verjetno velike. Sv. obhajilo pa bo razlivalo v našo dušo samo Jezusovo moč. Sv. obhajilo ni plačilo za svetost, temveč zdravilo za dušo. Jezus nas kliče: "Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi".

ZAVSAV DAN

Krepost razumnosti.

Ta krepost je tista, ki nam pri vsakem našem delu narekuje, kako naj v tistih okoliščinah, v katerih prav smo, tisto kar imamo storiti, naredimo, da bo prav, da bomo storili nekaj dobrega, ali se izognili slabemu.

Za vsakdanje življenje in delo je ta krepost največjega pomena. Nobena druga krepost ne more biti brez nje; je kot vodnica vseh drugih kreposti. Krepost usmiljenja - n. pr. nagiblje človeka, da pomaga revežu. Razumnost pa mu narekuje, koliko, kdaj, kje, na kak način naj pomaga, da bo ta pomoč zares Bogu v čast, koristna in pametna.

Seveda mora biti v človeku za to krepost primerna podlaga.

zakaj

948

To je dobra volja. Da hočemo zmeraj storiti le to, kar je v resnici dobro, pametno, Bogu všeč. Če te ni, se človek pri svojih sodbah dostikrat da preslepiti svojim trenutnim čustvom, strastem, ki so neurejene in največkrat vlečejo v greh.

V treh stonjnih deluje ta krepost: a) razmišljanje, b) presojanje in c) odločitev. Najprej je namreč treba razmisliti sredstva, ki so potrebna v teh okoliščinah, da dosežem ta in ta cilj, to dobro delo, ki ga hočem storiti. Potem je treba presoditi, kaj in na kakšen način moram v teh okoliščinah storiti, da bo to pametno, koristno, Bogu všeč. Končno odloči volja. in ukaže: to je v teh okoliščinah najbolje, da storiš.

Razumnosti nasprotne napake so:

- 1.) Prenagljenost, ki se dela loti brez pravega premisleka.
- 2.) Nepremišljeno, ki ne pomisli dosti na okoliščine in ne dejanje samo.
- 3.) Nestanovitnost, ki brez vzroka ali vsaj brez upravičene vzroka spreminja svojo odločitev.
- 4.) Vnemarnost, radi katere ne izvršimo stvari v določenem in ugodnem času.

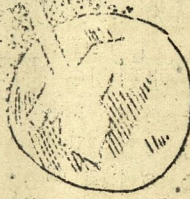
Vsega tega se mora ogibati tisti, ki zares hoče dobiti pravo krepost razumnosti.

Je pa tudi napačne vrste razumnost. To je razumnost mesa. Ta razumnost razmišlja samo sredstva, načine in pota, kako čim polneje nasititi telesne užitke in poželenje. Kako čim več spravi ti skupaj za popolno ubivanje in srečo na zemlji.

K nepravi razumnosti bi lahko šteli tudi pretkanost, ki za cilj - dober ali slab, ki ga hoče doseči, išče prikritih, ponarejenih potov, da prevara sočloveka. Rečemo ji tudi zvijača, če je to v besedah, ali prevara, če je v dejanju.

Sestavni deli kreposti razumnosti, za katere se moramo potruditi, če hočemo to krepost imeti so: da se dobro spomnimo kaj je bilo v preteklosti v podobnih slučajih, da znamo razumeti in presoditi sedanost, da se radi damo poučiti, da skrbno preudarimo, kaj se lahko v raznih okoliščinah primeri v prihodnosti, da ves čas pred seboj gledamo namen in cilj dela in da smo previdni v raznih ovirah.

KATOLIŠKI MISIJSKI

K R I S T U S V C E R K V I .

P O M I S I J O N S K E M

S V E T U .

Res je Kristus in edini pravi misijonar. Res je samo On odrešil ves človeški rod. A v svoji modrosti in ljubezni je odredil tako, da naj Cerkev, ki jo je ustanovil, zajema iz zakladov milosti, ki jih je za vse zaslužil, in ona sama pošeljuje ljudem. Prav tako naj hrani v nezmotljivem učeništvu zaklad resnice in jo oznanja vsemu stvarstvu. Torej ne more h Kristusu nihče drugače kot po Cerkvi in prav

STOLETNICO DŠV. so v novembru 1947. praznovali v Parizu. Zborovanja se je udeležilo nad 40 kardinalov in škofov vsega sveta. Največji francoski sodobni pesnik, Paul Claudel, je imel pred tisoči zavednih katoličanov navdušen govor o misijonskem delu.

v Cerkvi najde Kristusa, saj je Cerkev sama skrivnostni Kristus. Če človek premišljuje to resnico, se mora zgroziti. Kako mi pojmuje svojo Cerkev? Kaj mislimo, ko izgovarjamo pri veroizpovedi: verujem v sveto katoliško Cerkev?

Imamo verske dvome, pa se hodimo učiti k moderni lažiznanosti, ne pa k Cerkvi, ki ima ves Kristusov nauk čist in nepokvarjen.

Iščemo trdne opore, oklepamo se modernih iznajdb, iščemo rešitve za bodočnost; pozabljamo pa, da je Cerkev edina trdna skala, na kateri moremo zgraditi boljšo bodočnost.

Mnogi priznavajo Kristusa, blatijo pa Cerkev. Moliijo v veroizpovedi: verujem v katoliško Cerkev, v resnici pa jo sovražnikom pomagajo rušiti. Ne zavedajo se, da je Cerkev prav Kristusova ustanova. In kdor zataji Cerkev, zataji Kristusa.

Obračajo se v molitvi k Bogu, a ne hodijo v cerkev in ne izpolnjujejo cerkvenih zapovedi. Bog pa hoče, da se v cerkvi približamo Njegovemu prestolu, v cerkvi posvečujemo in v Cerkvi zveličamo.

Ni Cerkev sama na sebi namen. Kristus jo je ustanovil kot sredstvo, po kateri, bi mogli vsi ljudje postati deležni odrešenja in se zveličati. A to sredstvo je na zemlji tako vseobsežno, da ne storimo nič vrednega za svoje pravo življenje v nebesih, če smo izven Cerkve.

Tako je Cerkev na zemlji v resnici cilj Kristusovih želja in načrtov. Šele pod vidikom večnosti, iz namena, ki ga ima, da namreč vodi ljudi k zveličanju, šele pod tem vidikom je sredstvo.

Tako nam mora biti Cerkev na zemlji vse. Če imamo Cerkev, v njej živimo, imamo vse; kajti v Cerkvi imamo Kristusa, ki je naše življenje in naše rešenje.

Če nam tok misli ni bil čisto razviden, smo zmogli vsaj zaslutiti veličino Cerkve in nje pomen za svet. Zato bo to spoznanje zadostovalo, da bomo spoznali misijonsko poslanstvo katoliške Cerkve. Da bomo zajemali svoje otroške pojme z zdravimi, nam ni treba drugega, kot da vprašamo Cerkev samo, kaj misli o svojem misijonskem poslanstvu in kaj pričakuje od nas. Saj so vsi zadnji papeži pogosto govorili o misijonstvu.

Papeža Benedikt XV. in Pij XI. sta izdala obširni misijonski okrožnici "Maximum illud" (30. novembra 1919.) in "Rerum Ecclesiae" (28. februarja 1926.), ki govorita samo o misijonskem vprašanju. Zlasti Pij XI. je v svojih nagovorih rimskim romarjem in še ob drugih prilikah neprestano govoril o misijonih kot najvažnejši in najbolj sodobni katoliški dejavnosti. Pij XII. pa je v svoji okrožnici "Summi Pontificatus", ki jo lahko imenujemo res "katoliško" okrožnico, ker obravnava zadevo vsega sveta, najlepše odstavke posvetil vprav misijonskim vprašanjem.

Zdi se, kot bi te okrožnice simbolično nakazovale, kako

PANDIT NEHRU, indijski min. predsednik, je osebno interveniral za misijonske zadeve. Tako je dosegel, da je država odpustila 50.000 rupij takse za uvoz obleke, ki jo je v vrednosti 150.000 rupij prejel za reveže svoje škofije kicinški škof. (CIP).

V TOKIU je bilo v letu 1939. 420 krstov in 498 katehumenov, leta 1946. pa so misijonarji podelili 498 krstov, medtem ko je za sprejem v sv. Cerkev prosilo 2.222 Japoncev. - Za Japonsko sta bila vojna in njen poraz zares milost božja. (Osservatore Rom.)

RADIO VATIKAN oddaja odslej tudi v arabskem jeziku.

V KATOLIŠKIH ŠOLAH v Hongkongu je v tem šolskem letu 15.000 učencev. Tako visokega števila doslej še niso zabeležili. Za sprejem v zavode šolskih bratov je prosilo 1500 učencev, medtem ko imajo prostora samo za 300. (Osservatore Rom.)

+++++

1 min.
intervene
država

1948.

misijonsko delo tudi v mišljenju vernikov vedno bolj prehaja v središče katoliškega življenja. Medtem ko sta Benedikt XV. in Pij XI. napisala o misijonstvu posebne okrožnice, je Pij XII. napisal okrožnico o vseh največjih in najbolj sodobnih vprašanjih in med njimi obširno tudi o misijonstvu, ki je z vsem svetovnim dogajanjem v tako tesni zvezi, da se vprašanje bodočnosti sveta ne bo moglo rešiti brez reševanja misijonskega problema.

Če imamo toliko najbolj cerkvenih izjav, potem nas ni skrb, da bi ne spoznali, kaj je misijonstvo in kakšno mesto zavzema v življenju Cerkve.

- ZAHVALA -

Vsem, ki so pokojni Frančiški M a l i izkazali kakršnokoli dobroto, ji v bolezni stregli in pomagali, se najprisrčneje zahvaljujemo.

Posebno hvaležnost smo dolžni predobremu g. primariju dr. M e r š o l u in skrbnemu zdravniku g. dr. Pilihu, ki sta vse storila, da bi ji rešila življenje. Iskrena hvaleža tudi vsem uslužbenkam in uslužbencem taboriščne bolnice, ki so ji lajšali trpljenje v težki bolezni!

Bog plačaj vsem, ki so jo ob smrtni uri podpirali z molitvijo, jo po smrti hodili kropiti in zanjo molit, jo spremili k pogrebu, ji v slovo zapeli, govorili, poklonili vence in toliko sv. maš!

Končno se tudi prav lepo zahvaljujemo taboriščnemu dušnemu pastirju, g. Matiju L a m o v š k u, ki je opravil pogrebne obrede, gg. duhovnikom, ki so asistirali, se udeležili pogreba in zanjo maševali.

Dobri Bog naj povrne vsem!

Brata Gregor in Alojzij M a l i
ter sorodnica Marija P o l j a n š e k.

BOG GRE SKOZI STOLETJA

(Nadaljevanje.)

Arijanstvo.

Že pod vladno Konstantina se je porodila nevarna proticerkvena sekta arijanizem, katerega začetnik je bil Arij, duhovnik iz Aleksandrije. Aleksandrija je bila tedaj središče duhovnega vzhoda in tu je pričel Arij učiti, da Kristus ni bistveno enak Bog Očetu, češ, da je bil čas, ko Sina ni bilo. - Aleksandrijski škof Aleksander je zato Arija izobčil in odločno nastopil proti novemu razkolništvu. Arij pa izobčenja ni hotel sprejeti in je našel močno oporo pri drugih orientalskih škofih. - To je dalo povod srditemu boju med Arijevimi pristaši in kristjani, posebno v Aleksandriji, ki je bila tedaj največja krščanska občina v takrat znanem svetu.

Cesar Konstantin je nazadnje zahteval, da se razkolnik podvrže škofu Hoziju iz Kordove, toda ni uspel. Zato je sklical l. 325. v Bitinijo cerkveni zbor, katerega se je udeležilo čez 300

germanski
bil prena
te moči

škofov vzhoda in zahoda. Ta zbor je proklel Arijev nauk ter svečano proglasil verski nauk, da izhaja Sin od Očeta od vekomaj in da ni nastal, t.j. da je večni kot Oče. - Razen dveh so vsi škofje ta verski nauk sprejeli. - Oba škofa sta bila z Arijem vred izobčena in cesar Konstantin je razsodbo potrdil in dodal k isti še izgnanstvo vseh treh. S tem izgnanstvom je mislil, da bo Arijev krivi nauk in vse razkolništvo udušil.

Kmalu pa so nastali novi verski prepiri in Konstantin je celo poskušal Arija v Aleksandriji nastaviti, vendar je naletel na odločen odpor novega aleksandrijskega škofa Atanazija, kateri se ni hotel ukloniti niti cesarjevimi željam niti pretnjam. Atanazij je vztrajal na svojem pastirskem mestu nanklonljiv, kakor je bil vseh petdeset let svojega škofovanja v vednem boju za čisti nauk katoliške Cerkve. Ta nauk je imel v njem odločnega branilca, ker ni odstopil niti za las od resničnega nauka. - Atanazijevo neustrahovitost so okusili tudi Konstantinovi nasledniki predvsem Julijan. - Vsa njihova prizadevanja, da bi zlomili veljavnost sklepa gori omenjenega nicejskega zbora, so naletela vedno na čuječnost in železno voljo spoznavalca škofa. - Atanazijevo držanje je takoj po njegovi smrti (1.373.) potrdil splošni carigrajski cerkveni zbor l. 381. - na katerem je bil Arijev zmotni nauk končno veljavno obsojen. - Pristaši arijanizma pa so še vedno poskušali postaviti se na noge in na raznih krajih države so se še dalje časa obdržali.

Zadnji poganki arijanizma so se pokazali v petem stoletju pri germanskih rodovih posebno pri Gotih, Vandalih in Langobardih. Krščanstvo je po škofu Wulfilu našlo vstop k tem rodovom le v arijanski obliki. Ko pa so se začeli po germanskih mestih porimljevati, se je končno le upeljal čisti nauk katoliške Cerkve tudi pri Germanih.

Vera v Jezusa Kristusa edinorojenega Sina Očeta, v bistvu enakega Očetu, za katero so nešteti mučenci in mučenke po ječah in izgnanstvih dali svoja življenja - je zvesto varovana ostala zaklad Cerkve za večne čase. -

Odpadnik Julijan in razkolnik - krivoverski Arij - sta ostala samo še zgodovina.

Konec ?

Rimskega cesarstva ni več! Antična izobrazba je razpadla. Vse kar je mislilo, da je za večno izvojevano, osvojeno in obdržano - je izginilo. - Ljudem - pa, mislijo - bo zastalo srce in odpovedal razum. - Svet brez Rima - nečuvveno! - Ali je sploh mogoče brez grško-rimske kulture obdržati duhovno moč? - Rimljani menijo, da mora to privedi do svetovne katastrofe, da celo konec sveta se napoveduje! - Celu silni duh učenega sv. Ambrozija klone pod to demnevo, ko pravi: "Gremo koncu naproti..." (387.l.)

Toda človeška duša je večja, višja in obširnejša kot vsi prostori časa, ker je večna. - Duh človekov sanja v veke - ali tudi sam je enkrat konec. - Sveta pa le še ni kraj. Življenje tako malo vpraša po željah srca in zahtevah razuma. Neusmiljeno, ne brigajoč se za težnje posameznika ali skupnosti, ne gledaje na solze, teče življenje po začrtani poti, kakor jo je začrtal Stvarnik. Pot življenja drvi mimo zibelk in grobov. Morda se dozdevno ustavi - kot malo premirje - ali vse to je le kapljica v morje, drobec v puščavskem pesku ali dih človeka proti vetrovom - da, samo trenutek - potem gre dalje - novim ciljem naproti. -

Konec? - Ne - ampak -

"Novi čas"...

Rimsko cesarstvo je bilo prepravljeno po mladi, silni moči

občena
ta
da ni
svečano
1948

germanskih plemen - in na zunaj gledano - je bilo to prav. - Rim je bil premagan, ker je precenjeval svoje moči, v resnici pa so bile te moči v jedru gnile in življenja nezmožne, zato pa še ni konec sveta, ako je konec rimske nadvlade! -

Tudi prosvete in omike ni bilo kraj. Duševna sila Rima je sicer doživela mal zastoj - ni pa izginila po propadu rimske vojne sole, pač pa je po zaslugi preje tako zatiranega krščanstva rasla dalje in se krepila - seveda v drugi obliki.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje.)

"Sem se že odločila, gospod župnik. Pristajam na Vaš predlog."

"Res? To me pa zelo veseli, čast Bogu".

Cilka je bila zadovoljna, da je ustregla gospodu župniku in vprašala:

"Kdaj in kako bomo pa začeli?"

"Že pred časom sem sestavil tole povabilo, katerega nameram razposlati vsem mladim pevcem v fari in jih povabiti k cerkvenemu petju. Tu so pa imena. Vabila bi takoj razposlala; v nedeljo bi pa še s prižnice oznanil. Dogovorila bi se še za pevske vaje, nato pa takoj pričeli."

"Danes je četrtek. Morda bi imeli pevske vaje vsak torek teorijo, vsak petek pa petje, če vam je prav gospod župnik."

"Seveda mi je prav! Zelo sem vesel, čast Bogu!"

"No, sedaj pa res lahko grem. Joj, skoraj bi pozabila, gospod župnik. Dolžna sem vam globoko zahvalo za vso pomoč, ki ste mi jo nudili v teku dolgih dvanajstih let mojega študija. Vedno ste bili meni in mojim dragim staršem zvest svetovalec in tudi Vaša velika zasluga je, da sem svoje študije - lahko rečem - srečno končala. Bog naj vam ves Vaš trud obilo poplača."

"Nič kaj takega se ne spominjam, draga Cilka. In če sem res kaj storil je bila samo moja dolžnost, čast Bogu", se je branil pohvale gospod župnik.

"Še enkrat, Bog plačaj in nasvidenje, gospod župnik."

Gospod župnik je pospremil Cilko do vrat in predno je odšla ji je še pomahal z roko: "Tako, tako, čast Bogu".

Zunaj je sijalo sonce. Dež in sneg sta prenehala. Oblaki so se podili nekam proti zahodu. Iz zemlje in iz streh je izhlapevala mokrota, nastopilo je toplo pomladansko vreme.

2.

Ni večje zadovoljnosti in sreče za človeka, kot zavest, da se delo razvija po njegovi zamisli in po njegovih načrtih. In te sreče sta bila deležna tudi gospod župnik in Cilka.

Z nasmehom na ustnicah je gospod župnik opazoval skozi okno svoje pisarne, kako so prihajali od vseh strani mladi ljudje k pevski vaji. V pevski sobi nasproti župne pisarne je postajalo vedno bolj živahno. Pevci in pevke so v živahnem razgovoru čakali na prvo pevsko vajo. Soba se je vedno bolj polnila in zadnji so komaj še mogli vstopiti. Prišli so vsi, ki so dobili vabila in še mno-

go drugih, ki so slišali oznanilo v cerkvi.

Udeležba je bila toliko, da se pevska vaja ni mogla začeti. Gospod župnik je vse povabil v malo dvorano, ki je bila namenjena za razne farne sestanke.

Pevce je prvi prijel in govoril gospod župnik in jim predočil lepoto petja, lepoto službe božje, če jo spremlja lepo petje in končno pripomnil, da kdor poje, dvakrat moli.

Seveda tudi ni pozabil predstaviti pevovodkinje Cilke.

Fričel se je prvi pouk v petju.

Cilka je stopila k tabli, ki je bila vsa načrtana s črtami za note. S palico je pokazala na črte in vprašala navzoče, če kdo ve, kako se teh pet črt, na katere in med katere pišemo note, imenuje. Vse je bilo tiho. Nihče tega ni vedel. Še stari pevci so bili zavzeti nad takim vprašanjem. Ne spominjajo se, da bi kak pevovodjo kdaj povedal imena notnih črt.

Cilka je opazila, njih zadrego in dejala:

"No, nič zato, če ne veste, Nisem vas hotela s tem vprašanjem spravljati v zadrego. Toda želim vam to povedati. Dobro poslušajte, kajti to je podlaga vašemu nadaljnemu šolanju v petju."

Vsi so prisluhnili. Nekateri so se na svojih sedežih nekoliko premaknili, da bi videli Cilki v obraz, drugi pa zato, da bi se vsedli tako, da bi lahko bolj zbrano sledili.

Cilka pa je nadaljevala:

"Želim, da si imena teh petih črt zapomnite, dokler boste pevci."

Jamarjeva Francka, ki je tudi prišla k pevski vaji, je že hotela dregniti svojo prijateljico Smukovo Polono, toda velika tihota in zanimanje mladih je bilo tako veliko, da si ni upala in je namero rajši opustila.

"Prvi črti je ime - ponižnost. Brez te, dragi moji pevci, si ne morem predstavljati dobrega pevca. Pevcec je ponižen, kadar ga kaj polomi, še bolj ponižen pa je, kadar lepo zapoje.

Druga se imenuje - ljubezen. Iz ljubezni do Boga se tudi mi kot bratje in sestre ljubimo med seboj, brez zavisti in nevošljivosti. Saj veste, kaj pravi sv. Pavel o ljubezni: Ljubezen je dobrotljiva, ponižna, se ne napihuje, ne išče sebe. Vse nas, dragi pevci, naj družijo ljubezen do petja."

Jamarjeva Francka ni vedela, kdaj se ji je glava sklonila na prsi. Ni mogla več prevzetno in kljubovalno gledati Cilki v oči. Bila je v tem trenutku prizadeta.

"Tretja črta - se imenuje - vdanost," je nadaljevala Cilka. "Bodimo vdani petju in zaradi boljšega uspeha se prostovoljno podredimo temu cilju. Ni mogoče, da bi vsakdo uveljavljal svojo voljo, če hočemo, da bomo dosegli kaj uspeha.

Četrta vrsta se imenuje - dober namen. Z vsakim delom človek lahko služi Bogu, lepše mu pa ne more služiti kot mu služi pevec, ki poje z namenom, da bi s svojim petjem Boga častil. Ne pojemo zato, da bi nas ljudje hvalili, ne zato, da bi v petju sami uživali, ampak zapojmo Bogu v čast.

Peta vrsta se imenuje - vztrajnost. Tudi brez te kreposti ni dobrega pevca. Vaja naredi mojstra. In če to kje velja, velja to pri petju. Ni vedno tako prijetno peti kot je lepo petje poslušati. Treba se je mnogo truditi, če hočemo postati res dobri pevci, moramo vztrajati.

Vem, da bi vsi radi postali dobri pevci in dobre pevke. Vskomur od vas, lahko že danes povem, da bo dober pevec, če se bo držal teh petih pevskih kreposti."

(Dalje prihodnjič.)